„Paris, mon amour"

(Grigore Constantinescu – 15 iulie 2013)

Teatrul Național de Operetă „Ion Dacian" a lansat miercurea trecută, la Librăria Humanitas Kretzulescu, albumul de șansonete „Paris, mon amour".

Când urmăream, în stagiunea de acum trei ani a Teatrului Național de Operetă „Ion Dacian", premiera spectacolului **Paris mon mour**, succesul acestei reprezentații dădea de gândit în privința concepției de aliaj care stătea la baza dialogului artiștilor-cântăreți și dansatorilor cu publicul. În primul rând, dincolo de imaginea mozaicată a ideii scenice, plasate în foyerul teatrului, era de remarcat atractivitatea unui repertoriu special, ieșit din lumea operetei, cel a șansonetei și poeziei franceze. De fapt, regizoul Răzvan Ioan Dincă ne propunea o plimbare prin lumea unui virtual caffé concert parizian, neîndoios captivant prin muzică, interpretare și autenticitate a atmosferei evocate. Titlul spectacolului a rămas în repertoriul teatrului, a fost preluat în turnee, pentru deliciul publicului din circa zece orașe ale țării, cel mai recent în luna mai la Tg. Mureș, devenind treptat un refren al tuturor celor care iubesc acest fel de muzică.

Ideea de la realiza, deci, un disc antologie este binevenită, căci spectacolul a beneficiat, încă de la premieră, de numele multor prim soliști ai Operetei, cu partiturile prezentate de ansamblul orchestral și coral, prelucrate pentru acest scop, cu abilitate, de către dirijorul Lucian Vlădescu, secondat în momentele multivocale de maestrul de cor Gabriel Popescu. Înregistrările datează din luna aprilie 2013, realizate special pentru disc în Studioul 220 București (maestru de sunet Marius Mitrofan).

Să amintim soliștii acestui album, nume care revin adesea pe afișele teatrului: Florin Budnaru, Daniel Eufrosin, Ernest Fazekas, Bianca Ionescu, Daniel Madia, Tina Munteanu, Gladiola Nițulescu-Lamatic, Cătălin Petrescu, Oana Rusu, Alexandra Savu, Silvia Șohterus, Daniela Vlădesccu.

Cu prilejul premierei amintite, regizorul Răzvan Ioan Dincă își mărturisea intențiile, din care preluăm o frântură a ideilor sale, actualizate acum: „Am vrut să aduc pe scenă un Paris cu parfum de epocă, cel pe care îl vedem in fotografiile sepia... al amestecului dintre real și turistic... Cât despre personaje, ele sunt construite în funcție de situația pe care muzica, frazarea muzicală și uneori versurile o presupun..." Să amintim câteva titluri – „La vie en rose", „Feuilles mortes", „Ne me quitte pas", „Salade de fruits", „Tombe la neige", „C'est ci bon", „La Boheme"... Celebritatea unor asemenea șansonete este de necontestat. Întâmpinându-și ascultătorii, în forma actuală, îmbinând trecutul cu prezentul, sunt convins că CD-ul acest va cunoaște o viață îndelungă.